

Reina Visser

www.runningreina.nl

Nieuwsbrief Reina Visser, december 2011

Afgelopen jaar voelt als een dubbel jaar. Geblesseerd in het voorjaar, maar in het najaar een mooie ontwikkeling op de lange afstand en ook op de 5000m. "Eindelijk" de overwinning op de Berenloop op Terschelling in zelfs een parcoursrecord (een prestatie waar ik zelf ook wel van stond te kijken), derde Nederlandse op de Zevenheuvelenloop in een mooi nieuw PR op de 15km (54:16) en een super voorbereiding op de marathon die komen gaat in april 2012 in Utrecht; in Amsterdam afgelopen oktober heb ik tot 35km meegelopen waar ik op schema 2:43 liep. Dit was echt een geweldige ervaring.

Echter 2011 was voor mij geen hardloopyaar. 2011 was het jaar waarin ik mijn vader verloren ben. Daardoor voelden alle ervaringen, prestaties en activiteiten anders, bedrukt, soms verdrietig, soms dankbaar, maar vooral eenzaam. Ondanks het feit dat ik zoveel lieve mensen om me heen heb, die me onbeschrijfelijk gesteund hebben, gesupport, gebeld, ge-sms't, reacties geplaatst hebben en er gewoon voor me geweest zijn (en nog zijn), kan niemand mijn vader vervangen.

Sinds 11-2-11 is hij er niet meer die mij voor de wedstrijd belde: "Reina, hoe laat loop je morgen? Oké, en hoe lang is de wedstrijd? Prima, dan bel ik je morgen." En na de wedstrijd had ik een voicemail (op het tijdstip "starttijd + PR tijd van de bewuste afstand"): "Ha meisje, hoe ging het? Volgens mijn berekening moet je nu ongeveer binnen zijn. Ik hoop dat dat gelukt is!".

Sinds 11-2-11 wordt er niks meer bijgeschreven op het stukje papier dat papa altijd op zijn bureau had liggen. Daarop stond een tabelletje met mijn wedstrijdafstanden met daarachter datum en tijd waarop een PR wederom verbeterd was. Mijn PR's op de 5000m en de 15km van dit jaar staan daar niet meer op. Voor mijn vader blijven de PR's voor altijd de tijden uit 2010. Dat is niet te bevatten.

Dat mijn vader niet zal meemaken hoe ik zal debuten op de marathon doet me verdriet net zoals vele activiteiten van ons gezin waar hij niet meer bij zal zijn.

Negen jaar lang belde papa na de Berenloop op Terschelling naar mijn moeder en mij. Hoe het gegaan was, hoe hard het gewaaid had en hoe mul het strand geweest was. Maar vooral de vooruitgang in de prestaties vond hij prachtig. De afgelopen vier jaar was ik tweede. Elk jaar zei papa: "Volgend jaar weer een kans, je zult een keer winnen." Inderdaad is dat gelukt, maar waarom was dat precies het jaar dat ik dat niet meer aan mijn papa kon vertellen?

Mijn vader was een fan van mij, van de hardloopsport, hij was fan van dierbaren die iets met hart en ziel bedrijven, zoals ook mijn zusje viool studeert op het conservatorium.

Daarnaast was mijn vader ook dokter, net als ik, en daardoor een luisterend oor voor alles wat ik meemaakte tijdens mijn studie en in de roerige eerste maanden van mijn eerste baan. Dit leidde altijd tot een advies of mening van een ervaren dokter uit de praktijk die mijn vader was.

Onvervangbaar, onuitwisbaar en in mijn hart is mijn vader, die zoveel heeft bijgedragen aan wie ik nu ben.

Je bent van ons weggevaren op de wijde zee

Richting ondergaande zon met de wind mee

Gelukkig heb je zoveel herinneringen aan ons gegeven

Dat je in ons hart altijd zal blijven voortleven.

Ik wil iedereen die me afgelopen jaar heeft bijgestaan bedanken, alle lieve reacties hebben mij ontzettend gesteund.

Een heel gelukkig, sportief, liefdevol en succesvol 2012!

Reína.